

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.294 van 29 juni 2026
in de zaak A. 247.706/IX-10.920**

In zake: D.D.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Laurent Generet en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te Louizalaan 221
1050 Elsene
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJKE DIENST VOOR
BRANDWEER EN DRINGENDE MEDISCHE HULP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jonathan de Wilde en Karel Devloo
kantoor houdend te 5100 Jambes
Passage de l'Atelier 6/2
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 maart 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van (i) het besluit van de regering van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 22 januari 2026 waarbij de evaluatie ‘ongunstig’ die door de evaluatiecommissie van de mandaathouders op 14 oktober 2025 aan verzoeker werd toegekend, wordt bevestigd, (ii) de “daaruit volgende beslissing” van de regering van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 22 januari 2026 waarbij verzoekers mandaat als administratief coördinator A5 bij de Dienst voor Brandweer en Dringende Medische Hulp wordt beëindigd en (iii) “voor zover als nodig” de beslissing van de evaluatiecommissie van de mandaathouders van 13 november 2025 waarbij aan verzoeker de evaluatievermelding ‘ongunstig’ wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 2 april 2026 werd de procedurekalender vastgesteld, welke werd gewijzigd bij beschikking van 13 april 2026 waarbij de partijen werden opgeroepen voor de terechtzitting van 8 juni 2026, zitting waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 juni 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een pleitnota neergelegd. De verwerende partij heeft een “bijkomende nota met opmerkingen” neergelegd.

Staatsraad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurent Generet, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten Romain Annoye, Maëlle Angenot en Victor Wouters, die *loco* advocaten Jonathan De Wilde en Karel Devloo verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker wordt bij beslissing van 12 mei 2022 van de regering van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest (“de regering”) aangesteld als administratief coördinator bij de Brusselse Hoofdstedelijke Dienst voor Brandweer en Dringende Medische Hulp (“BHDBDMH”). Deze mandaatfunctie van niveau A5 behelst een periode van vijf jaar.

3.2. Twee jaar na de start van het mandaat, namelijk op 7 augustus 2024, wordt verzoeker uitgenodigd voor een eerste evaluatiegesprek, dat oorspronkelijk is gepland op 7 november 2024, maar wordt uitgesteld naar 12 december 2024.

3.3. Op 14 maart 2025 deelt de evaluatiecommissie haar beslissing aan verzoeker mee: zij heeft beslist om hem de vermelding ‘ongunstig’ toe te kennen.

3.4. Op 27 maart 2025 dient verzoeker tegen de beslissing van de evaluatiecommissie een schriftelijk beroep in bij de regering. Verzoeker wordt op 19 mei 2025 gehoord door de minister, waarna de regering op 28 mei 2025 beslist om verzoekers beroep af te wijzen en de vermelding ‘ongunstig’ voor de tussentijdse evaluatie te behouden.

3.5. Tegen de beslissingen van 14 maart 2025 en 27 maart 2025 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in. Deze procedure is gekend onder het rolnummer A. 245.351/IX-10.706.

Het schorsingsverzoek wordt afgewezen bij arrest nr. 264.401 van 1 oktober 2025.

3.6. Op 16 oktober 2025 vindt het evaluatiegesprek in het kader van de verkorte evaluatiecyclus van zes maanden plaats. De evaluatiecommissie beslist om verzoeker opnieuw de vermelding ‘ongunstig’ toe te kennen.

Dat is de derde bestreden beslissing.

3.7. Met een brief van 28 november 2025 dient verzoeker tegen de beslissing van de evaluatiecommissie een beroep in bij de regering.

Op 9 januari 2026 wordt verzoeker door de regering gehoord.

Met een besluit van 22 januari 2026 beslist de regering om verzoekers beroep af te wijzen en de vermelding ‘ongunstig’ te behouden.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

3.8. Met hetzelfde besluit van 22 januari 2026 beëindigt de regering verzoekers mandaat, met toepassing van artikel 465, § 1, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke regering van 21 maart 2018 ‘houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest’ (“het administratief statuut”).

Dat is de tweede bestreden beslissing.

3.9. Op 1 februari 2026 gaat verzoeker op eigen verzoek met pensioen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij voert aan dat verzoeker geen blijk geeft van het rechtens vereiste belang. Zij doet ter zake, samengevat, gelden dat verzoeker op eigen verzoek met pensioen is sinds 1 februari 2026 zodat zijn loopbaan is beëindigd en hij, zelfs na een eventuele vernietiging, zijn mandaat niet kan

hervatten. Verzoeker kan, zo stelt de verwerende partij, ook geen financieel of moreel belang aantonen.

Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn. Dat is, zoals hierna zal blijken, niet het geval.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van deze beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

6. Verzoeker zet met betrekking tot de spoedeisendheid in zijn verzoekschrift het volgende uiteen:

“31. In casu is het mandaat van verzoeker beëindigd ten gevolge van twee onterecht ongunstige evaluatiebeslissingen. Artikel 465, § 1 van het Besluit van 21 maart 2018 stelt immers dat:

‘De mandaathouder wordt opgeroepen voor een eerste evaluatiegesprek twee jaar na het begin van het mandaat, en ten laatste twee jaar en drie maanden na het begin van het mandaat. Indien bij deze evaluatie de vermelding ‘ongunstig’ wordt verkregen, vindt een bijkomende evaluatie plaats binnen een termijn van zes maanden na de datum van kennisgeving van deze eerste evaluatie. Als de bijkomende evaluatie resulteert in het toekennen van de vermelding ‘ongunstig’ aan de mandaathouder, eindigt

zijn mandaat definitief en kan hij niet deelnemen aan de volgende aanwijzingsprocedure voor het mandaat dat hij bekleedt.’ [...]

32. Als verzoeker een eventueel vernietigingsarrest zou moeten afwachten, zou hij, gezien de huidige gemiddelde doorlooptijd van een vernietigingsprocedure, minstens gedurende 1 jaar zijn mandaat niet meer kunnen uitoefenen. Uit die vaststelling volgt op zich al een ernstig nadeel dat de spoedige tussenkomst van Uw Raad wenselijk maakt. Zou Uw Raad immers uiteindelijk oordelen dat de bestreden beslissingen onwettig zijn en moeten worden vernietigd, dan zou die vernietiging aan verzoeker geen volledig rechtsherstel kunnen bieden. Intussen zal er immers onherroepelijke schade zijn ingetreden. Het mandaat zal dan al gedurende 1 jaar door iemand anders zijn uitgeoefend. Een re-integratie in het mandaat na een eventuele vernietiging is voor topambtenaren immers een weinig realistische of minstens zeer onwenselijke piste. In een mandaatfunctie wordt van de mandaathouder immers verwacht dat hij van in het begin een visie ontwikkelt voor de gehele duur van het mandaat, die dan op geregelde tijdstippen wordt geëvalueerd en eventueel wordt bijgestuurd. Dit is uitermate moeilijk wanneer men niet over een volledige mandaatperiode beschikt en, bijvoorbeeld wegens een re-integratie na een vernietiging, plotsklaps de functie opneemt in het midden van een mandaatperiode.

Een [en] ander wordt versterkt door het feit dat verzoeker 64 jaar is en reeds pensioengerechtigd is sinds 1 augustus 2025. Op 1 maart 2027, zijnde binnen minder dan één jaar, had verzoeker genoten van een volledig pensioen. Bovendien is het einde van het mandaat van verzoeker voorzien op 30 september 2027. Eén en ander betekent dat verzoeker, in het kader van een gewone bodemprocedure, nooit nog kan hopen op enige vorm van rechtsherstel die een re-integratie in zijn mandaat als administratief coördinator bij verwerende partij inhoudt. De beëindiging van zijn mandaat heeft voor hem definitieve en onomkeerbare gevolgen. Het gaat niet louter om een tijdelijke onderbreking van een loopbaan, maar om het definitief verlies van de laatste jaren van professionele activiteit.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat Uw Raad binnen een termijn van één jaar een vernietigingsarrest zou uitspreken dan nog zou verzoeker slechts gedurende een uiterst beperkte periode opnieuw zijn mandaat kunnen uitoefenen. Een dergelijk hypothetisch herstel zou elke praktische betekenis ontberen en kan geenszins als nuttig rechtsherstel worden beschouwd.

33. Daarenboven dient te worden benadrukt dat verzoeker, bij gebrek aan schorsing, definitief de kans verliest om opnieuw te worden geëvalueerd, desgevallend op basis van aangepaste doelstellingen onder een nieuwe regeringscontext. Hierdoor wordt hem niet enkel de mogelijkheid tot re-integratie in zijn mandaat ontnomen, maar verliest hij ook elke reële kans op een gunstige evaluatie met de daaraan verbonden financiële en professionele voordelen.

Gelet op zijn leeftijd en de beperkte resterende duur van zijn beroepsloopbaan, is dit verlies van kans per definitie onherstelbaar. De tijd die verstrijkt tijdens een gewone vernietigingsprocedure kan niet worden ingehaald en heeft een definitief karakter. Het voorgaande impliceert dat verzoeker het resultaat van een gewone bodemprocedure niet kan afwachten

zonder zich in een toestand te bevinden met ernstige en onherroepelijke schadelijke gevolgen, zowel op professioneel als op financieel vlak.

Het bovenstaande toont op zich de spoedeisendheid aan.

34. De vroegtijdige beëindiging van het mandaat van verzoeker houdt tevens ook financiële schade in. Immers, aan het mandaat van mandaathouder binnen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een specifieke mandaatsgebonden premie is gekoppeld, ten belope van 3.000 EUR per jaar (niet-geïndexeerd), die maandelijks samen met het loon wordt uitbetaald (artt. 469 e.v. van het Besluit van 21 maart 2018). In geval van een gunstige evaluatie wordt deze premie verdubbeld, in die zin dat de reeds uitbetaalde premie integraal opnieuw wordt toegekend. In de praktijk gebeurt deze bijkomende uitbetaling binnen een termijn van ongeveer twee maanden na de gunstige evaluatie.

Indien verzoeker geen schorsing van de bestreden beslissingen verkrijgt, wordt hem de mogelijkheid ontnomen om opnieuw te worden geëvalueerd, in voorkomend geval op basis van aangepaste doelstellingen die door een nieuwe Regering zouden kunnen worden vastgesteld. Bijgevolg verliest verzoeker definitief de kans om aanspraak te maken op de verdubbelde mandaatsvergoeding.

Gelet op het feit dat een gewone vernietigingsprocedure niet zal worden afgerond voor het voorziene einde van het mandaat op 30 september 2027, staat vast dat verzoeker dit voordeel definitief verliest indien geen voorlopige maatregel wordt genomen. Een vernietiging nadat verzoeker de pensioenleeftijd [heeft bereikt] kan immers nooit tot gevolg hebben dat verzoeker aan een nieuwe evaluatieprocedure wordt onderworpen, en dus ooit nog een kans kan hebben om een gunstige evaluatiebeslissing te bekomen.

35. De bestreden beslissingen hebben ook morele schade en reputatieschade tot gevolg. Verzoeker bekleedde immers een belangrijke functie bij BHDBDMH en stond op hetzelfde niveau (A5) als de Officier Dienstchef en Officier twee in bevel in het organogram. Verzoeker werd geconfronteerd met een beoordeling die zowel formeel als inhoudelijk onjuist was. Alhoewel een dergelijke evaluatieprocedure in principe vertrouwelijk is, [is] het woord de ronde gegaan bij het personeel van verwerende partij dat verzoeker niet bekwaam was en daarom tweemaal ongunstig werd geëvalueerd. Elke dag dat de bestreden beslissingen in het rechtsverkeer blijven, heeft het een verzwaring van de morele schade tot gevolg.

Ook om deze reden wordt de spoedeisendheid aangetoond.”

Beoordeling

7. Het komt er voor een verzoekende partij die beweert dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, op aan om van die urgentie te overtuigen aan de hand van de concrete feiten die zij in haar vordering aanvoert. Dit houdt in dat het aan deze partij toevalt om in haar verzoekschrift op de omstandigheden van haar zaak betrokken, specifieke

gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen waarom de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet gedragen kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en waarom de afloop van deze procedure bijgevolg niet afgewacht kan worden.

Die gegevens moeten door de verzoekende partij worden onderbouwd op een wijze die de rechter toelaat om ze te verifiëren, zodat hij kan aftoetsen of ze de beweerde spoedeisendheid inderdaad verantwoorden.

8. Om ervan te doen blijken dat een zaak te spoedeisend is voor een behandeling in een beroep tot nietigverklaring, volstaat het niet om – in het verzoekschrift – *in abstracto* aan te geven welke gevolgen de bestreden beslissing heeft. Van belang, en doorslaggevend, is de concrete impact van die gevolgen op de specifieke situatie van de verzoekende partij. Haar situatie moet er in die mate penibel door worden dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij het resultaat van haar annulatieberoep afwacht zonder dat de bestreden beslissing ondertussen in haar tenuitvoerlegging is geschorst.

9. Zoals de Raad van State inmiddels reeds meermaals heeft geoordeeld, wordt de spoedeisendheid van de zaak niet vermoed of automatisch bewezen geacht, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

a. wat de uitoefening van het mandaat betreft

10.1. Verzoeker beoogt in de eerste plaats de bestreden beslissingen te laten schorsen opdat hij zijn mandaat vlot weer zou kunnen opnemen en uitdoen, zonder lange onderbreking. Hij haalt daarbij aan dat zijn mandaat in principe op 30 september 2027 afloopt, dat hij pensioengerechtigd is en op 1 maart 2027 al kan genieten van een volledig pensioen.

10.2.1. Deze betrachting wordt op het eerste gezicht evenwel doorkruist door de vrijwillige pensionering van verzoeker, een pensionering die hij blijkens

het administratief dossier heeft aangevraagd op 23 januari 2026 – daags ná het besluit van 22 januari 2026 – en die is ingegaan op 1 februari 2026.

Voor zover de spoedeisendheid wordt ingeroepen gelet op de naderende (mogelijkheid tot) pensionering van verzoeker, is die argumentatie thans niet meer valabel aangezien verzoeker zijn pensionering zelf heeft aangevraagd en verkregen, ook al had hij zijn mandaat, in geval van schorsing, in beginsel nog verder kunnen uitoefenen.

De ingeroepen spoedeisendheid was precies gericht op het veiligstellen van die mogelijkheid tot rechtsherstel in natura. Een vrijwillige pensionering laat in beginsel vermoeden dat de betrokkene de herneming van zijn functie uiteindelijk niet meer nastreefde.

10.2.2. Een en ander klemmt des te meer, nu uit de door verzoeker voorgebrachte stukken blijkt dat hij, voorafgaand aan het opnemen van het mandaat bij de verwerende partij, statutair ambtenaar (attaché) was bij de FOD Financiën, dat hem in die betrekking op 27 september 2022 een verlof voor opdracht werd verleend “voor de duur van het mandaat dat [hem] als administratieve coördinator (A5) bij de Dienst voor Brandbestrijding en Dringende Medische Hulp (DBDMH) werd toevertrouwd” en dat verzoeker derhalve bij de beëindiging van dat mandaat naar die betrekking als attaché kon terugkeren.

Wat voorafgaat, doet *prima facie* besluiten dat verzoeker niet alleen vrijwillig met pensioen is gegaan na beëindiging van zijn mandaat bij de verwerende partij, maar dat hij ook zijn onderliggende benoeming bij de FOD Financiën heeft stopgezet. Verzoekers stelling dat het besluit van 22 januari 2026 een “definitief verlies van de laatste jaren van professionele activiteit” veroorzaakt, kan in dat licht niet overtuigen.

10.3. Verzoeker betoogt weliswaar dat zijn pensionering niet verhindert dat hij nog een mandaatfunctie zou uitoefenen.

Na ter zake door de auditeur-verslaggever te zijn bevraagd, wijst verzoeker op een theoretische mogelijkheid tot cumulatie van zijn pensioen met beroepsinkomsten in het licht van de algemene pensioenwetgeving.

10.4. Daarop heeft de Raad van State de partijen uitgenodigd om *in concreto* hun standpunt uiteen te zetten met betrekking tot de rechtsgevolgen van verzoekers pensionering.

De verwerende partij voert daaromtrent aan dat verzoeker op eigen verzoek tot het pensioen is toegelaten, dat de oppensioenstelling definitief is en dat uit artikel 332 van het administratief statuut volgt dat een oppensioenstelling aanleiding geeft tot ambtsneerlegging en dus ook tot beëindiging van een mandaat.

Verzoeker legt een verklaring van zijn pensioeninstelling neer, waarin wordt gesteld dat verzoeker “geen afstand [kan] doen van een lopend recht” en dat zijn pensioen dus niet retroactief kan worden stopgezet en geregulariseerd “[z]onder arrest van de Raad van State”.

10.5. Verzoeker weersprekt niet op overtuigende wijze het standpunt van de verwerende partij dat de binnen de BHDBDMH toepasselijke regelgeving de cumulatie van een pensioen met een ambt en een mandaat verhindert.

Verzoeker lijkt de verwerende partij voorts evenmin tegen te spreken in de mate dat zij betoogt dat verzoeker niet op eigen initiatief en zonder beslissing tot wederindienstneming kan vragen om een reeds ingegaan pensioen retroactief stop te zetten.

10.6. In die omstandigheden, en rekening houdend met wat *sub* 10.2.2 is overwogen, moet vooralsnog worden aangenomen dat verzoeker door zijn pensionering het rechtsherstel in natura, zijnde de grondslag voor het eerste deel van zijn betoog inzake de spoedeisendheid, onvoldoende waarschijnlijk heeft gemaakt.

b. financiële schade

11.1. Verzoeker voert daarnaast aan financiële schade te lijden.

11.2. Er mag aan worden herinnerd dat een financieel nadeel op zich niet de spoedeisendheid verantwoordt, tenzij de verzoekende partij bijzondere redenen aanvoert waaruit blijkt dat de omvang van dit financiële nadeel op haar situatie een zodanige impact heeft dat zij dit niet kan lijden tot de uitspraak ten gronde. Een financieel verlies kan immers, tenzij het tegendeel aannemelijk wordt gemaakt, worden hersteld na een annulatiearrest. Om de spoedeisendheid aan te tonen moeten de financiële gevolgen, zo ze concreet zijn aangetoond, in beginsel onomkeerbaar zijn. De omvang van een financieel en economisch nadeel moet dus, om een gebeurlijke schorsing te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen.

11.3. Verzoeker is, zoals gezien, vrijwillig met vervroegd pensioen gegaan. Hij geniet derhalve een pensioenuitkering, waarvan hij niet aanvoert, laat staan aannemelijk maakt, dat ze ontoereikend is om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In dat opzicht kan derhalve evenmin spoedeisendheid worden aangenomen.

11.4. Voor zover verzoeker aanvoert dat een eventuele nietigverklaring nadat hij de pensioenleeftijd heeft bereikt geen uitzicht meer biedt op een nieuwe evaluatieprocedure en de toekenning van een mandaatpremie, gaat hij eraan voorbij dat indien de Raad van State minstens één middel gegrond bevindt, de verwerende partij, afhankelijk van de strekking van dat middel, de evaluatieprocedure zal moeten hernemen.

c. moreel nadeel

12.1. Verzoeker wijst in de uiteenzetting van de spoedeisendheid tot

slot op morele schade, die hij in verband brengt met de negatieve reputatie die hij ten gevolge van de negatieve evaluaties zou hebben opgelopen op de werkvloer.

12.2. Morele schade is in beginsel herstelbaar door het vernietigingsarrest.

Bovendien is verzoeker niet langer werkzaam bij de verwerende partij en is hij vrijwillig met pensioen gegaan. Van die beslissing wordt, zoals hiervóór is vastgesteld, in de huidige stand van de zaak en wat de spoedeisendheid betreft, aangenomen dat ze definitief verhindert dat verzoeker opnieuw een mandaat bij de verwerende partij opneemt – alleszins dat verzoeker het tegendeel niet aantoont.

In die omstandigheden zal verzoeker niet opnieuw met het personeel van de verwerende partij worden geconfronteerd, zodat de ingeroepen reputatieschade thans onvoldoende dringend te noemen is. Verzoeker brengt ook geen bijzondere omstandigheden aan die ertoe zouden nopen om het anders te zien.

d. conclusie

13. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Jim Deridder